

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 5/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. J. a Ž. J., obaja bytom K., zastúpených advokátkou Mgr. J. K., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 235/2010-67 z 29. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. a Ž. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2010 doručená sťažnosť J. J. a Ž. J., K. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou Mgr. J. K., K., ktorou namietali porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa

čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 235/2010-67 z 29. septembra 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli odporcami v konaní o zaplatenie 6 271,72 € s príslušenstvom vedenom Okresným súdom Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 109/2008.

Okresný súd uznesením č. k. 9 C 109/2008-43 z 19. mája 2010 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) konanie vo veci zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľom pred začatím prvého pojednávania vo veci. O náhrade trov označeného konania rozhodol okresný súd uznesením tak, že sťažovateľom priznal právo na náhradu trov konania v sume 696,84 €, pričom v odôvodnení poukázal na § 146 ods. 2 prvú vetu Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Proti uzneseniu okresného súdu v časti jeho výroku o náhrade trov konania podal navrhovateľ odvolanie.

Krajský súd uznesením č. k. 2 Co 235/2010-67 z 29. septembra 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) uznesenie okresného súdu v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že sťažovateľom náhradu trov prvostupňového konania nepriznal s poukazom na to, že okresný súd v otázke náhrady trov konania nerozhodol vo veci správne, keď nezohľadnil dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 OSP. Krajský súd napriek úspechu navrhovateľa v odvolacom konaní mu svojím uznesením nepriznal náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu, že mu žiadne trovy nevznikli.

Sťažovatelia v odôvodnení sťažnosti uviedli:

«Je absolútne scestné, ak Krajský súd za dôvody hodné osobitné zreteľa považoval „okolnosti danej veci“ tak ako uviedol na str. 3 svojho rozhodnutia bez toho, aby vôbec skúmal dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré ho viedli k tomu, aby účastníkom nepriznal náhradu trov konania...

Z uznesenia Krajského súdu nieje vôbec možné zistiť dôvod aplikácie § 150 OSP v danej veci...

So závermi a teda rozhodnutím Krajského súdu sa sťažovatelia nemôžu stotožniť, pretože porušujú základné práva sťažovateľov... ako aj pre arbitrárnosť a svojvôľu ohľadom vysporiadania sa s posúdením úspechu vo veci, vysporiadania sa s aplikovaním § 150 O. s. p., a teda dôvodov hodných osobitného zreteľa v prospech žalobcu.

Máme za to, že náhrada trov konania je zásadne ovplyvnená zásadou úspechu vo veci, ktorú obsahuje § 142 ods. 1 O. s. p...

Ustanovenie § 150 ods. 1 OSP dáva súdu možnosť nepriznať náhradu trov konania, ak by ich priznanie bolo v rozpore s princípmi spravodlivosti. Súd však nemôže toto ustanovenie aplikovať podľa ľubovôle...

Ako vyplýva zo samotného znenia ust. § 150 ods. 1 O. s. p., ide o inštitút, ktorý je výnimočným opatrením, iba v prípade, že skutočne existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom je namieste v odôvodnení výrok o trovách konania patrične objasniť.

Pri skúmaní, či v danom prípade sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, mal súd prihliadať zvlášť k pomerom majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším všetkých účastníkov konania (pričom je treba zhodnotiť napr. majetkové pomery nielen toho, kto by mal náhradu trov konania hrať, ale i toho, komu by mali byť nahradené, sťažovatelia sú obaja na starobnom dôchodku), ďalej tiež k okolnostiam, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, k postojom účastníkov v priebehu konania a pod. Uvedené skutočnosti Krajský súd v danom prípade vôbec neskúmal, pričom ani neodôvodnil, prečo sa vyššie uvedenými skutočnosťami nezaoberal, prečo vyššie uvedené skutočnosti a teda aj svoje rozhodnutie precízne neodôvodnil, pretože aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania zostáva aj tu zachovaná požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia, ktoré zodpovedá zákonnosti, ako aj vykonávaným skutkovým zisteniam.

Krajský súd pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliada na absolútne irelevantné skutočnosti...

Z vyššie uvedeného dôvodu považujeme rozhodnutie Krajského súdu za neodôvodnené rozhodnutie a ústavne neakceptovateľné...

Podľa nášho názoru rozhodnutie Krajského súdu o trovách konania nie je vôbec riadne odôvodnené... rozhodnutie Krajského súdu je postavené na špekuláciách a dohadoch a aplikácii § 150 O. s. p. bez opodstatnenosti, pretože pokiaľ Krajský súd aplikoval § 150 O. s. p. musí... ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležité odôvodnený, čo sa v danom rozhodnutí nestalo... Máme za to, že v danej veci krajský súd v pri rozhodovaní o náhrade trov konania extrémne vybočil z pravidiel upravujúcich konanie o náhrade trov konania podľa O. s. p. v dôsledku čoho v danom prípade došlo najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona krajským súdom, ktorá v sebe zahrňa črty svojvôle.

S poukazom na vyššie uvedené máme za to, že Krajský súd v Košiciach pri rozhodnutí o nepriznaní náhrady trov konania sťažovateľom ako žalovaným nesprávne aplikoval a interpretoval zákon, keď procesnú zodpovednosť za výsledok sporu preniesol na žalovaných teda sťažovateľov. Preto je potrebné uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2 Co 235/2010-67 považovať za svojvoľné, účelové a arbitrárne, porušujúce rovnosť účastníkov konania, pričom svojim svojvoľným rozhodnutím evidentne diskriminoval účastníka -sťažovateľov v konaní, ktorí sa v rámci vyvolaného konania žalobcom sa len bránili proti nedôvodnej žalobe, úkonmi realizovanými do spisu prostredníctvom právneho zástupcu.

Krajský súd pri rozhodovaní vo veci sťažovateľov evidentne prehliadol (opomenul) ich úspech v konaní...

V čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku určuje, či sa právo na súdnu ochranu naplní reálnym obsahom (čl. 46 ods. 4 ústavy). Preto procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, máme za to, že by sa mali vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom základného práva na súdnu ochranu, čo Krajský súd v danom prípade opomenul. Máme za to, že povinnosťou Krajského súdu bolo dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel oproti inému účastníkovi, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, materiálnu ujmu v dôsledku platenia trov konania, pričom v danom prípade sťažovatelia utrpeli

majetkovú ujmu platením trov právneho zastúpenia v predmetnom konaní za úkony, ktoré realizoval ich právny zástupca na ochranu ich práv a oprávnených záujmov, a aj napriek tomu im Krajský súd trovy konania k náhrade nepriznal, čím Krajský súd vo svojom rozhodnutí postupoval v rozpore so zásadou „rovnosti zbraní“ pričom KS zvýhodnil žalobcu pri svojom rozhodnutí s tým, že vlastne žalobca, hoci by mal byť povinný nahradiť žalovaným trovy konania, tak ako rozhodol správne prvostupňový súd, ich vlastne žalovaným nemusí nahradiť aj napriek tomu, že žalobca zavinil, že sa konanie muselo zastaviť...

došlo k ujme, ktorú svojim rozhodnutím spôsobil Krajský súd a preto v dôsledku týchto skutočností sťažovatelia požadujú za porušenie vyššie označených práv finančné zadosťučinenie v sume 696 €, čo približne zodpovedá sume nepriznaných trov konania...»

Na tomto základe sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol týmto nálehom:

„Základné právo J. J. a Ž. J. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 235/2010-67 z 29. septembra 2010... porušené bolo.

Základné právo J. J. a Ž. J. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 235/2010-67 z 29. septembra 2010... porušené bolo.

Základné právo J. J. a Ž. J. rovnosti a zákazu diskriminácie, podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn.: 2 Co/235/2010-67 zo dňa 29. septembra 2010... porušené bolo.

Základné právo J. J. a Ž. J. na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn.: 2 Co/235/2010-67 zo dňa 29. septembra 2010... porušené bolo.

J. J. a Ž. J. sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 696 eur.

Ústavný súd Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 235/2010-67 z 29. septembra 2010... zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť J. J. a Ž. J. trovy právneho zastúpenia v sume 254,88 € na účet ich právneho zástupcu Mgr. J. K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovatelia sťažnosťou namietajú porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu.

Zo sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je odlišný právny názor sťažovateľov na výklad a aplikáciu prvej vety § 150 ods. 1 OSP (podľa ktorej, ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať) namietaná arbitrárnosť a nedostatočná odôvodnenosť uznesenia krajského súdu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov ani preskúmať, či v konaní bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi patrí v zásade do výlučnej kompetencie týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

Tento záver sa vzťahuje zvlášť na rozhodovanie podľa § 150 ods. 1 OSP, použitie ktorého je výnimkou, pretože iba v prípade, že všeobecný súd dospeje k záveru, že v okolnostiach danej veci existujú dôvody osobitného zreteľa, nemusí náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Vymedzenie obsahu tohto právneho pojmu (dôvody hodné osobitného zreteľa) je úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu v zásade neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa umožňujúcich aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov. Je však nutné poznamenať, že úvaha všeobecného súdu o tom, či v danej veci ide o takýto výnimočný prípad (teda že sú dôvody na aplikáciu § 150 ods. 1 OSP splnené, pozn.), musí byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnená, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať črty svojvôle. Ústavný súd však v danej veci nezistil, že by zo strany krajského súdu mohlo ísť o takýto prípad.

Krajský súd k dôvodnosti aplikácie § 150 ods. 1 OSP v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„V danom prípade ako to vyplýva z obsahu spisu, k späťvzatiu žaloby v tomto prípade došlo z dôvodu uzavretia vzájomnej dohody medzi žalobcom a dcérou žalovaných... Súd prvého stupňa aj napriek tomu, že mu nebol známy obsah uvedenej dohody rozhodol o trovách konania s poukazom na ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. majúc za to, že

z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniť žalobca tým, že zobral žalobu späť, keďže k späťvzatiu žaloby nedošlo v dôsledku správania sa žalovaných, ale po vzájomnej dohode žalobcu s ich dcérou.

Z obsahu spisu okrem iného však vyplýva aj skutočnosť, že k prerušeniu tohto konania došlo do doby ukončenia konania o vyporiadanie BSM medzi žalobcom a dcérou žalovaných, pričom predmetom tohto konania je žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v tom, že počas trvania manželstva s dcérou žalovaných do nehnuteľností vlastnícky patriacej žalovaným investovali finančné prostriedky, čím došlo k zhodnoteniu nehnuteľnosti a to z finančných prostriedkov získaných na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere. Ide teda o spor súvisiaci s vyporiadanim BSM žalobcu a dcéry žalovaných, pretože finančné prostriedky získané mimoriadnym medziúverom a stavebným úverom patrili do ich BSM.

Aplikácia ust. § 150 ods. 1 O. s. p. prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody zvláštneho zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a všimnúť si aj okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoja v konaní.

V danom prípade ako to vyplýva z obsahu spisu, ihneď po podaní žaloby žalobca požiadal o prerušenie konania poukazujúc na to, že v rámci konania o vyporiadanie BSM s bývalou manželkou, ktorá je dcérou žalovaných, môže dôjsť k rozhodnutiu, na základe ktorého by predmetný spor ani nemusel prebehnúť, teda bol by predpoklad zastavenia konania. Je teda zrejmé, že predmetnú žalobu žalobca podával z opatrnosti a s úmyslom otázku, ktorá má byť riešená v tomto konaní vyriešiť v rámci konania o vyporiadanie BSM. Ako to vyplýva z dohody uzavretej medzi žalobcom a dcérou žalovaných, ktorá bola predložená v odvolacom konaní a označená ako dohoda o prepísaní spoludlžníka a ručiteľa uzavretá 18. 1. 2010, touto dohodou došlo k mimosúdnej dohode, ktorá mala za následok ukončenie predmetného sporu aj ukončenie sporu o vyporiadanie BSM späťvzatím žaloby.

Vychádzajúc z uvedených okolností, prihliadajúc predovšetkým na to, že otázka predmetu sporu v tomto konaní bola závislá od dohody s dcérou žalovaných, ktorá nebola účastníčkou konania, odvolací súd mal za to, že v danom prípade boli splnené podmienky

pre nepriznanie náhrady trov konania podľa § 150 ods. 1 O. s. p., pričom dôvody zvláštneho zreteľa odvolací súd videl predovšetkým v okolnostiach danej veci vyššie popísané.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 220 ako už bolo vyššie uvedené zmenil tak, že náhradu trov prvostupňového konania účastníkom nepriznal...“

Aplikácia § 150 ods. 1 OSP založená na výnimočnosti predmetu konania alebo pomerov na strane účastníkov je v danom prípade podľa názoru ústavného súdu odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne). Krajský súd vo svojom uznesení dostatočným spôsobom odôvodnil, v ktorých okolnostiach videl dôvody hodné osobitného zreteľa zakladajúce uplatnenie § 150 ods. 1 OSP. Ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné, aby vzhľadom na celkové okolnosti daného prípadu a usporiadanie vzťahov medzi účastníkmi konania hradil každý účastník vlastné trovy sám. Skutkové a právne závery uvedené v odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania odporcom nie sú podľa názoru ústavného súdu v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich nemožno považovať za odporujúce článkom ústavy a dohovoru, ktoré označili sťažovatelia. Vzhľadom na to nemožno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia, a preto ich ústavný súd nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať ani ich prípadne nahrádzať vlastnými.

Ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by mu umožňovala dospieť po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie k záveru, že označeným uznesením došlo k porušeniu označených práv. Preto sťažnosť v tejto časti odmietol po jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovatelia namietali, že uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že porušenie týchto článkov ústavy odôvodňujú sťažovatelia obdobnou argumentáciou (nesprávnymi právnymi závermi krajského súdu pri aplikácii § 150 ods. 1 OSP pri rozhodovaní o trovách prvostupňového konania a nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu) ako porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z toho dôvodu už ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne formulovať závery súvisiace so zjavnou neopodstatnenosťou tvrdení sťažovateľov o tom, že namietaným uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov ako celok z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, priznaní finančného zadosťučinenia a priznaní náhrady trov právneho zastúpenia) stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011